
Jag trivs bäst i öppna landskap

LEGELIVET

MARTE ROA SYVERTSEN

marsyv@vestreviken.no

Marte Roa Syvertsen er lege ved Nevrologisk avdeling og forskningssjef ved Drammen sykehus, Vestre Viken.

Vi har flyttet til nytt sykehus i Drammen, og mye har skjedd siden den gang. Blant annet har alle legene blitt tvunget ut av sine kriker og kroker og inn i åpne kontorlandskap.

Illustrasjon: Tidsskriftet /
iStock

Jeg var en av dem som satt stuet bort, i sykehusadministrasjonen, med hver vår celle og lukket dør under Teams-møter eller lange telefonsamtaler. Bortsett fra at jeg hadde utsikt rett i veggen på byens styggeste bygning, det gamle sykehuset, hadde jeg det ganske fint på den cella. Den var så stor at det gikk an å gå en karate-kata på gulvet i ledige stunder, hvis gardinene var trukket for. Jeg hadde et lavt bord og to stoler til besøk, en stor bokhylle og en lite krevende plante som var bakgrunn når jeg hadde møter på skjerm. Her kunne jeg ha rotet mitt i fred, som flere av oss også hadde, inkludert store kolleksjoner av tomme colaflasker, whiteboards med barnetegninger og flere årganger med kongresspass.

Jeg husker godt hvor elendig stemning det var på «dialogmøtet» da det var klart at vi kom til å bli fratatt disse godene. Det var tilløp til mytteri, rett og slett. Den stakkars konsulenten prøvde å forklare at vi faktisk ikke hadde flere kvadratmeter enn det vi hadde, og at det neppe kom til å bli satt opp et eget

ekstra bygg med cellekontorer til alle som ønsket seg det. Flere sa at da var det ingen grunn til å jobbe på sykehuset lenger. Selv gikk jeg før møtet var ferdig, fordi jeg ikke orket å høre på dette maset lenger.

«Jeg husker godt hvor elendig stemning det var på 'dialogmøtet' da det var klart at vi kom til å bli fratatt disse godene. Det var tilløp til mytteri»

Nå har det skjedd. Nå sitter jeg her i åpent landskap, og det jeg skriver her, er tenkt som et tilsvarende til min gode kollega Per Reidar Høiness' velskrevne bekymringer i samme spalte rett før innflytting (1). Han vil gjerne kunne rape uforstyrret og legge beina på bordet når det er behov for det, skriver han. Det er forståelig, men det er også ganske ensomt. Jeg for min del har ikke skjont før nå, når jeg opplever noe annet, at jeg har vært ensom på cellekontoret mitt.

Der jeg er nå, ser jeg nemlig folk. Verdien av det skal ikke stikkes under stol for en forsker. Jeg har tenkt mange ganger at myten om den klønete professoren stammer fra mangel på sosial kontakt og for mye tenking. Jeg vil helst ikke bli sånn, og derfor er jeg takknemlig for det som skjer her. I stedet for å sitte alene bortest i en gang er hverdagen min på det nye sykehuset fylt av en mengde nye mennesker som passerer, smiler og hilser, stort sett uten å forstyrre. Jeg prater med folk mens jeg henger fra meg jakka, går innom kopirommet eller fyller kaffekopp og vannflaske. Kaffen er vond, men praten er god, selv om den ofte er kort.

Akkurat dette er det også forsket på. Det er snakk om såkalte weak ties, eller tilfeldige møter med folk du egentlig ikke kjenner så godt, men hilser på likevel. Slike møter, om enn bare et kort nikk, bidrar til følelser som tilhørighet og trygghet (2). Nå er min verden blitt full av tilfeldige møter med kirurger og indremedisinere, som jeg deler etasje med. Det gjør meg glad.

«Når folk kommer sammen, oppstår det nemlig ideer, og det bør være den viktigste drivkraften for god forskning»

Ut over egen glede ser det også ut til å ha andre konstruktive effekter. Når folk kommer sammen, oppstår det nemlig ideer, og det bør være den viktigste drivkraften for god forskning. I det nye sykehuset har vi forskere fått vår egen sone i det åpne landskapet. Her er det plass til alle – stipendiater, postdoktorer, rådgivere, studiesykepleiere, og forskningssjefen (altså meg). Det er fordi vi roterer på plassene. Når noen er hjemme, i klinikk eller på kurs, er det en annen som sitter der i stedet. Folk oppfører seg ordentlig, snakker dempet, og det er alltid et ledig stillerom til en fortrolig prat eller telefon. Hvorfor det heter stillerom og ikke snakkerom, burde noen forresten ta stilling til.

«Hvorfor det heter stillerom og ikke snakkerom, burde noen forresten ta stilling til»

I dette landskapet gror det først og fremst god stemning. Det er hyggelig å bli påspandert en halslinse mens du sitter og jobber. Det er fint å bli dratt med inn i en felles lunsj på det rotete grupperommet. Når det er god stemning, får flere lyst til å sitte her. Statistiker kommer. Personvernrådgiver kommer. IT-rådgiver kommer. Da blir det lett å stille dem et raskt spørsmål om det du holder på med, mye lettere enn å grave seg ned i en lang og kronglete e-posttråd.

Når stemningen er god og folk fysisk på plass, blir det fellesskap på tvers av både profesjoner og fagfelt. Og det er der ideene kommer inn i bildet. Å blande folk med ulik bakgrunn, som etter hvert blir kjent og trygge på hverandre, er en velkjent oppskrift på kreativitet og nytenkning. Nå tenkes det hos oss. Vi kommer på nye ting, prosjekter, arrangementer og publikasjoner. Det er bare å glede seg til fortsettelsen.

Så, Per Reidar, *jag trivs bäst i öppna landskap*, og jammen har vi kommet *nära havet* også. Fra de store vinduene, der kirurgene selvfølgelig sitter, har vi utsikt rett ut i fjorden. Hav og blå flater fremmer visst også ro og kreativitet. Til våren vil jeg planlegge walk-and-talks, lunsjer og artikkellesing i fjordparken heller enn å stenge meg inne på møterom – så kanskje til og med *själen kan få ro*.

Teksten i kursiv er fra sangen «Öppna landskap» av Ulf Lundell (1982).

LITTERATUR

1. Høiness PR. Vin, babyer og nye sykehus. Tidsskr Nor Legeforen 2025; 145. doi: 10.4045/tidsskr.25.0580. [CrossRef]
2. Sandstrom GM, Dunn EW. Is efficiency overrated? Minimal social interactions lead to belonging and positive affect. Soc Psychol Personal Sci 2014; 5: 437–42. [CrossRef]

Publisert: 10. april 2026. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.26.0186
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.